YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

22 päivänä huhtikuuta 1999 *

Asiassa C-340/96,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen pääneuvonantaja Richard Wainwright, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

kantajana,

vastaan

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään Assistant Treasury Solicitor John E. Collins, avustajinaan Derrick Wyatt, QC, ja barrister Mark Hoskins, prosessiosoite Luxemburgissa Yhdistyneen kuningaskunnan suurlähetystö, 14 boulevard Roosevelt,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantaja vaatii, että Euroopan yhteisöjen tuomioistuin toteaa, että Yhdistynyt kuningaskunta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen mukaisia velvoitteitaan,

— koska hyväksymällä tietyt sitoumukset se ei ole velvoittanut vesilaitoksia noudattamaan juomaveden laadusta 15 päivänä heinäkuuta 1980 annetussa neuvoston direktiivissä 80/778/ETY (EYVL L 229, s. 11) asetettuja vaatimuksia;

— ja koska se on näin jättänyt huolehtimatta siitä, että juomaveden laatu useilla eri Yhdistyneen kuningaskunnan alueilla täyttää direktiivissä asetetut vaatimukset, mistä johtuu, että direktiivissä vahvistetut suurimmat sallitut pitoisuudet ylittyvät useiden eri muuttujien osalta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: P. Jann, ensimmäisen jaoston puheenjohtaja, joka hoitaa viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit J. C. Moitinho de Almeida (esittelevä tuomari), C. Gulmann, D. A. O. Edward ja L. Sevón,

julkisasiamies: J. Mischo,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 17.6.1998 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 15.9.1998 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan nojalla kanteen, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 15.10.1996 ja jossa Euroopan yhteisöjen tuomioistuinta vaaditaan toteamaan, että Yhdistynyt kuningaskunta on jättänyt noudattamatta EY:n perustamissopimuksen mukaiset jäsenyysvelvoitteensa,

— koska hyväksymällä tietyt sitoumukset se ei ole velvoittanut vesilaitoksia noudattamaan juomaveden laadusta 15 päivänä heinäkuuta 1980 annetussa neuvoston direktiivissä 80/778/ETY (EYVL L 229, s. 11; jäljempänä direktiivi) asetettuja vaatimuksia;

— ja koska se on näin jättänyt huolehtimatta siitä, että juomaveden laatu useilla eri Yhdistyneen kuningaskunnan alueilla täyttää direktiivissä asetetut vaatimukset, mistä johtuu, että direktiivissä vahvistetut suurimmat sallitut pitoisuudet ylittyvät useiden eri muuttujien osalta.

Direktiivi

2 Direktiivin 7 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on vahvistettava juomaveteen sovellettavat arvot liitteessä I esitetyille muuttujille. Tämän säännöksen 3 kohdan mukaan liitteen I taulukoissa A, B, C, D ja E ilmaistujen muuttujien osalta jäsenvaltioiden määräämät arvot eivät saa olla suurempia kuin sarakkeessa "suurin sallittu pitoisuus" esitetyt arvot. Lisäksi 7 artiklan 6 kohdassa todetaan, että jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että juomavesi täyttää vähintään liitteessä I olevat vaatimukset.

3 Direktiivin 18 artiklassa säädetään, että jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin ja sen liitteiden noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan kahden vuoden kuluessa sen tiedoksi antamisesta ja että niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä. Lisäksi direktiivin 19 artiklassa todetaan, että jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet saattaakseen juomaveden laadun tämän direktiivin mukaiseksi viiden vuoden kuluessa sen tiedoksi antamisesta. Nämä määräajat ovat päättyneet Yhdistyneen kuningaskunnan osalta 18.7.1982 ja 18.7.1985.

4 Direktiivin 9, 10 ja 20 artiklassa säädetään jäsenvaltioille annetuista mahdollisuuksista poiketa velvollisuudestaan noudattaa direktiivissä juomaveden laadulle asetettuja vaatimuksia. Ensin mainitussa artiklassa poikkeukset sallitaan niiden tilanteiden huomioon ottamiseksi, jotka johtuvat kyseessä olevan veden ottokohdan maaperän luonteesta ja rakenteesta ja poikkeuksellisista sääoloista, 10 artiklassa puolestaan säädetään poikkeusmahdollisuudesta vakavien poikkeustapausten varalta ja 20 artiklassa siitä, että jäsenvaltiot voivat poikkeustapauksissa ja maantieteellisesti määriteltyjen väestöryhmien osalta esittää komissiolle erityisen pyynnön lisäajan saamiseksi liitteen I noudattamista varten.

Kansallinen lainsäädäntö

5 Vuoden 1991 *Water Industry Act*in (vuoden 1991 vesilaki, jäljempänä vesilaki) 68 §:n 1 momentin a kohdan mukaan vesilaitoksilla, joille on myönnetty toimilupa kotitalouksissa ja elintarvikkeiden valmistuksessa käytettävän veden toimittamista varten, on velvollisuus toimittaa juomavedeksi toimitushetkellä kelpaavaa vettä. Vuoden 1989 *Water Supply (Water Quality) Regulations*issa, joita on useaan kertaan muutettu, on omaksuttu direktiivissä asetetut veden laatuvaatimukset.

6 Vesilain 18—24 §:ssä säädetään siitä, millä tavoin vesilaitokset saadaan noudattamaan veden terveellisyyttä koskevia standardeja.

7 Vesilain 18 §:ssä säädetään, että jos vesilaitos toimittaa vettä, joka ei täytä terveellisyysvaatimuksia, Secretary of State voi määrätä väliaikaisesta tai lopullisesta pakotteesta. Kun kyse on veden terveellisyysstandardien noudattamisen turvaamisesta, määräys voidaan antaa lopullisena. Vesilain 18 §:n 5 momentin mukaan määräyksellä voidaan velvoittaa yritys toteuttamaan tietty määräyksenä tarkoitettu toimi tai kieltää sitä toteuttamasta tiettyä toimea, määräys tulee voimaan välittömästi siinä mainittuna päivänä ja se voidaan peruuttaa milloin tahansa.

8 Ennen lopullisen määräyksen antamista tai väliaikaisen vahvistamista Secretary of Staten on vesilain 20 §:n 1 momentin mukaan annettava tiedonanto, jossa se toteaa aikovansa antaa määräyksen, tekee selkoa määräyksen vaikutuksista ja yksilöi muun muassa menettelyn kohteena olevan määräyksen sisällön, toimet tai laiminlyönnit, joilla määräystä katsotaan loukattavan, ja muut seikat, joiden perusteella määräys voidaan antaa tai vahvistaa. Vesilain 20 §:n 2 momentin mukaan edellä mainittu tiedonanto on saatettava asianmukaisesti niiden henkilöiden tietoon, joiden asemaan se saattaa vaikuttaa. Secretary of State on vesilain 20 §:n 5 momentin mukaan myös velvollinen julkaisemaan määräyksen.

9 Vesilain 22 §:n 1 momentista seuraa velvollisuus noudattaa määräystä suhteessa kaikkiin henkilöihin, joihin määräyksen noudattamisen laiminlyönti saattaa vaikuttaa. Säännöksen 2 momentissa säädetään asianomaisten henkilöiden oikeudesta nostaa kanne, jos tämän velvollisuuden laiminlyönnistä aiheutuu heille menetyksiä tai vahinkoa. Lisäksi 4 momentin nojalla, jos vesilaitos laiminlyö määräyksen noudattamisen, Secretary of State voi pyytää tuomioistuimen määräystä, jolla vesilaitos velvoitetaan noudattamaan sitä.

10 Jos vesilaitos on laiminlyönyt vakavalla tavalla velvollisuutta noudattaa määräystä, Secretary of State voi vesilain 24 §:n 1 ja 2 momentin mukaan pyytää tuomioistuimelta erityisen hallinnollisen määräyksen. Jos laiminlyönti on niin vakava, ettei laitoksen voida antaa säilyttää toimilupaansa, tuomioistuin voi vesilain 23 §:n 1 ja 2 momentin nojalla määrätä jonkin toisen laitoksen vastaamaan sen toiminnasta.

11 Secretary of Statella ei vesilain 19 §:n 1 momentin nojalla ole velvollisuutta antaa määräystä vesilaitokselle, jos se on vakuuttunut muun muassa siitä, että kyseinen laitos sitoutuu toteuttamaan kaikki tarpeellisiksi katsotut toimenpiteet kyseisten standardien noudattamiseksi tai niiden noudattamisen helpottamiseksi kunnes toisin määrätään.

12 Tämän sitoumuksen noudattaminen ei liity laitoksen ensisijaiseen velvollisuuteen toimittaa juomakelpoista vettä. Ellei laitos noudata sitoumustaan, Secretary of Staten on annettava vesilain 19 §:n 2 momentin mukaisesti määräys, jolla pyritään saattamaan laitoksen toiminta sitoumuksen ehtojen mukaiseksi.

Oikeudenkäyntiä edeltävä menettely

13 Komissiolle oli tehty useita valituksia, joissa väitettiin, että Yhdistynyt kuningaskunta ei noudata direktiivin mukaisia velvoitteitaan, ja se lähetti 26.9.1991 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukselle virallisen huomautuksen, jossa se vaati tätä esittämään huomautuksensa kyseisistä laiminlyönneistä.

14 Komissio ei ollut tyytyväinen Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen vastaukseen, joten se antoi tälle 18.6.1993 perustellun lausunnon, jossa moitittiin Yhdistynyttä kuningaskuntaa siitä, ettei se ollut velvoittanut vesilaitoksia noudattamaan direktiivissä asetettuja vaatimuksia, koska se oli hyväksynyt laitosten sitoumukset ja vahvistanut vain niiden päälinjat, eikä se näin ollen ollut edellyttänyt, että useilla eri alueilla juomavedeksi tarkoitetun veden laatu oli direktiivissä asetettujen vaatimusten mukaista, minkä vuoksi direktiivissä vahvistetut ylimmät sallitut pitoisuudet oli ylitetty useiden muuttujien osalta. Komissio katsoi, että Yhdistynyt kuningaskunta oli näin laiminlyönyt perustamissopimuksen ja direktiivin mukaiset velvoitteensa, ja vaati, että se toteuttaa kahden kuukauden määräajassa perustellun lausunnon noudattamisen edellyttämät toimenpiteet.

15 Yhdistynyt kuningaskunta vastasi komissiolle 21.9.1993 ja myönsi, että tiettyjä direktiivissä tarkoitettuja veden laatua määrittäviä muuttujia ei ollut noudatettu ja että tietyissä tapauksissa tällainen tilanne jatkui edelleen. Se myönsi lisäksi, että direktiivissä sen edellytettiin huolehtivan siitä, että kaikki juomavedeksi tarkoitettu vesi on kaikissa eri vaiheissa direktiivin laatuvaatimusten mukaista. Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus torjui sitävastoin komission väitteen, jonka mukaan vesilaissa säädetyllä sitoumusjärjestelmällä ei pystytä missään tapauksessa takaamaan direktiivin vaatimusten noudattamista.

16 Komission ja Yhdistyneen kuningaskunnan välillä käytiin pitkään kirjeenvaihtoa, joka koski muun muassa niitä veden toimitusalueita, joilla sitoumukset ovat edelleen voimassa. Asianosaisten viimeisen tapaamisen jälkeen komissio päätti nostaa nyt käsiteltävänä olevan kanteen.

Pääasia

17 Aluksi on todettava, että komissio on todennut yhteisöjen tuomioistuimen istunnossa, että kanne koskee Yhdistynyttä kuningaskuntaa velvoittavan direktiivin laiminlyöntiä yksinomaan Englannissa ja Walesissa.

18 Kanteensa tueksi komissio vetoaa siihen, että vesilaissa käyttöön otettu sitoumusmekanismi ei täytä direktiivin vaatimuksia. Tällä järjestelmällä ei sen mukaan pystytä takaamaan direktiivin täysimääräistä soveltamista. Järjestelmä ei myöskään anna yksityisille henkilöille mahdollisuutta toteuttaa oikeusteitse direktiivissä turvattuja oikeuksia niiden tapausten varalta, joissa vesilaitokset rikkovat direktiivin säännöksiä.

Direktiivin säännösten vastaista menettelyä koskeva kanneperuste

19 Komissio täsmentää heti alkuun, että vaikka se ei väitä tässä oikeudenkäynnissä, että juomavesi ei useilla Yhdistyneen kuningaskunnan alueilla vastaa direktiivissä asetettuja laatustandardeja, mitä Yhdistynyt kuningaskunta ei myöskään kiistä, se katsoo, että järjestelmällinen turvautuminen sitoumusmekanismiin ei ole tyydyttävä tapa taata direktiivin täysimääräistä soveltamista.

20 Komissio toteaa tältä osin ensin, että hyväksymällä sitoumukset Yhdistynyt kuningaskunta on jatkanut direktiivin säännösten vastaista menettelyä useiden vuosien ajan. Lisäksi sitoumuksissa itsessään on komission mukaan ehto, joka mahdollistaa vahvistettujen määräaikojen ja niiden teknisten määräysten muuttamisen, jotka koskevat direktiivissä asetettujen vaatimusten noudattamisen edellyttämiä rakennustöitä.

21 Komissio toteaa tämän jälkeen, että esimerkiksi Thames Waterin, joka on Lontoon vedentoimituksista vastaava laitos, tekemät sitoumukset on hyväksytty ilman että niissä olisi minkäänlaista mainintaa laatustandardeista, jotka laitoksen on saavutettava. Thames Waterin tekemässä kolmannessa sitoumuksessa viitataan kyllä "Guidance on Safeguarding on the Quality of Public Water Supplies" (julkisten vesivarastojen laadun säilyttämistä koskevia suosituksia) -nimisessä esitteessä käytettyyn "suositettuun arvoon", mutta esitteessä omaksutut standardit eivät kaikilta osin vastaa direktiivissä asetettuja vaatimuksia.

22 Komissio väittää, että laissa ei riittävästi yksilöidä edellytyksiä, jotka sitoumusten hyväksymiselle on asetettu. Se vetoaa tältä osin siihen, että ehdotuksessa neuvoston direktiiviksi ihmisten käyttöön tarkoitetun veden laadusta (4.1.1995, KOM(94) 612, jota koskeva neuvoston yhteinen kanta vahvistettiin 19.12.1997, EYVL 1998, C 91, s. 1) sallitaan tietyt laatustandardeja koskevat poikkeukset, jotka ovat laajempia kuin tällä hetkellä sallitut poikkeukset, mutta toisin kuin sitoumusmekanismin osalta, näiden poikkeusten hyväksymiselle on asetettu erittäin tiukat edellytykset.

23 Komissio on nimenomaisesti myöntänyt istunnossa, että määräysmenettely on sen mielestä tyydyttävä tapa toteuttaa direktiivissä asetetut vaatimukset.

24 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus väittää, ettei komissio ole kyennyt esittämään riittävää näyttöä siitä, että todetut laiminlyönnit johtuvat vesilaitosten tekemien sitoumusten järjestelmällisestä hyväksymisestä.

25 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus toteaa, että tiettyjen torjunta-aineiden valvonta on ollut teknisesti mahdollista vasta 1980-luvun puolivälistä alkaen. Näin tiettyjä rikkaruohomyrkkyjä koskevien direktiivin vaatimusten rikkominen on voitu todeta vasta 1989, eikä vesilaitoksilla ollut tuolloin käytettävissään teknisiä tietoja, joiden avulla ne olisivat voineet välittömästi ryhtyä asianmukaisiin käsittelytoimenpiteisiin. Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus lisää, että joissakin tapauksissa direktiivissä asetettujen edellytysten noudattaminen on edellyttänyt merkittäviä rakennustöitä, ja ympäristövaikutusten arviointia vastaavia julkisia selvitysmenettelyjä. Tarvittaessa pitäisi perustaa lisäksi vaihtoehtoinen järjestelmä veden toimittamiseksi väestölle.

26 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus toteaa myös, että vesilaitoksilla on itsellään parhaat mahdollisuudet selvittää, mitkä toimenpiteet ovat tarpeen direktiivissä asetettujen vaatimusten noudattamiseksi, minkä vuoksi sitoumukset ovat tavoitellun tuloksen saavuttamisen kannalta nopeampi ja tehokkaampi keino kuin määräysmenettely. Kansalliset tuomioistuimet ovat sen mukaan todenneet sitoumusten käyttämisellä olevan etuja määräysmenettelyyn verrattuna.

27 On muistettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan (ks. mm. asia C-360/87, komissio v. Italia, tuomio 28.2.1991, Kok. 1991, s. I-791, 13 kohta) direktiivien täysimääräinen oikeudellinen eikä pelkästään tosiasiallinen noudattaminen edellyttää, että jäsenvaltiot vahvistavat täsmälliset oikeussäännöt kulloinkin kyseessä olevalla alalla. Näin ei kuitenkaan ole sen sitoumusmekanismin osalta, jota käsitellään nyt esillä olevassa asiassa.

28 Tämän tuomion 7 ja 8 kohdassa todetaan, että vaikka määräyksen antamismenettely on järjestetty lailla ja se velvoittaa Secretary of Staten yksilöimään toimenpiteet, jotka ovat tarpeen kyseessä olevan veden saattamiseksi mahdollisimman nopeasti

direktiivissä asetettujen vaatimusten mukaiseksi, näin ei kuitenkaan ole vesilain 19 artiklassa säädetyn sitoumusmekanismin osalta, koska Secretary of State voi sen nojalla hyväksyä sitoumuksen edellyttäen ainoastaan, että sitoumukseen on otettu toimenpiteet, jotka kyseisen vesilaitoksen mukaan on tarpeen toteuttaa kyseessä olevien laatustandardien noudattamiseksi tai niiden noudattamisen helpottamiseksi.

29 Vesilaissa ei siis täsmennetä kysymyksiä, joita sitoumusten tulee koskea, kuten muuttujia, joita on tarkkailtava poikkeusten vuoksi, suoritettavia rakennustöitä ja niiden aikataulua tai tarvittaessa seikkoja, joista on tiedotettava väestölle, jota asia koskee.

30 Tästä seuraa, ettei lain voida katsoa sisältävän edellä mainitussa oikeuskäytännössä edellytettyjä täsmällisiä oikeussääntöjä.

31 Päätelmään, jonka mukaan sitoumusmenetelmä ei ole yhteisön oikeudessa asetettujen vaatimusten mukainen, ei vaikuta Yhdistyneen kuningaskunnan väite, jonka mukaan komissio olisi hyväksynyt sitoumusjärjestelmän nimenomaisesti 16.5.1989 päivätyssä kirjeessään. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan komissiolla ei ole toimivaltaa antaa takeita siitä, että tietty toiminta on perustamissopimuksen mukaista, paitsi jos tällainen toimivalta on komissiolle nimenomaisesti annettu. Missään tapauksessa komissiolla ei ole toimivaltaa hyväksyä perustamissopimuksen vastaista toimintaa (ks. vastaavasti mm. asia C-415/94, Bosman, tuomio 15.12.1995, Kok. 1995, s. I-4921, 136 kohta).

32 Näin ollen on siis todettava, että Yhdistynyt kuningaskunta ei ole noudattanut perustamissopimuksen ja mainitun direktiivin mukaisia velvollisuuksiaan hyväksymällä vesilaitosten sitoumukset direktiivin mukaisten veden laatuvaatimusten noudattamiseksi ilman, että näiden sitoumusten hyväksymisedellytyksiä on laissa määritelty.

Oikeussuojakeinojen puuttumista koskeva kanneperuste

33 Komissio vetoaa kanteessaan siihen, että vaikka Yhdistynyt kuningaskunta on pannut direktiivin täytäntöön riittävän selvillä ja täsmällisillä säännöksillä niin, että yksityiset henkilöt ovat tietoisia oikeuksistaan niin kauan kuin sitoumus on voimassa, niillä, joille oikeudet on osoitettu, ei ole oikeutta nostaa kannetta tuomioistuimessa siinä tapauksessa, että heille toimitettu vesi ei täytä direktiivin mukaisia laatuvaatimuksia. Tällainen tilanne on yhteisön oikeuteen perustuvien vaatimusten vastainen (ks. mm. asia C-131/88, komissio v. Saksa, tuomio 28.2.1991, Kok. 1991, s. I-825).

34 Yhdistynyt kuningaskunta katsoo, ettei tämä väite täytä tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, koska tätä koskevaa väitettä ei ollut esitetty komission virallisessa huomautuksessa eikä perustellussa lausunnossa.

35 Komission mukaan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä edellytetty väitteiden ja perustelujen samuus on turvattu, vaikka sitoumusjärjestelmän riittämättömyyttä koskevia perusteluja onkin kehitelty edelleen kannekirjelmässä. Komissio väittää, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan mikään ei estä komissiota täydentämästä kanneperusteitaan yhteisöjen tuomioistuimelle toimittamassaan kannekirjelmässä siltä osin kuin kanteen kohdetta tai asian oikeudellista tai tosiasiaperustaa ei ole muutettu tai laajennettu. Esillä olevassa asiassa yksityisten henkilöiden mahdollisuuksia puolustaa oikeuksiaan kansallisissa tuomioistuimissa koskevat perustelut tukevat sen mukaan kanneperustetta, jonka mukaan hyväksymällä sitoumukset Yhdistynyt kuningaskunta ei ole täysimääräisesti noudattanut direktiivin mukaisia velvoitteitaan, eli kanneperuste on pysynyt samana koko esillä olevassa asiassa käydyn hallinnollisen menettelyvaiheen ajan.

36 Muistettakoon tältä osin, että komission jäsenvaltiolle osoittamassa virallisessa huomautuksessa ja sittemmin komission antamassa perustellussa lausunnossa rajataan oikeudenkäynnin kohde, jota ei sen jälkeen voida enää laajentaa. Se, että asianomaisella jäsenvaltiolla on mahdollisuus esittää huomautuksensa, muodostaa perustamis-

sopimuksen tarkoituksen mukaisen olennaisen takeen, vaikka jäsenvaltio päättäisikin olla käyttämättä tätä mahdollisuutta, ja tämän takeen huomioon ottaminen on olennainen menettelymääräys jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämisen toteamista koskevassa menettelyssä. Tämän vuoksi perustellun lausunnon ja komission kanteen on nojauduttava oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn aloittavassa virallisessa huomautuksessa esiin tuotuihin perusteisiin (ks. mm. asia C-191/95, komissio v. Saksa, tuomio 29.9.1998, Kok. 1998, s. I-5449, 55 kohta).

37 On totta, että erityisesti silloin kun direktiivissä osoitetaan oikeuksia yksityisille henkilöille, jäsenvaltioiden on annettava tarpeelliset oikeussäännöt oikeusturvakeinojen takaamiseksi niille, joille oikeudet on osoitettu (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Saksa, tuomio 28.2.1991, 6 kohta).

38 Tätä oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn aikana komissio on todennut ainoastaan, että sitoumusmekanismi ei ollut tyydyttävä menetelmä useille eri muuttujille direktiivissä vahvistettujen suurimpien sallittujen pitoisuuksien ylittämisen estämiseksi, koska vesilaitoksia ei siinä velvoiteta noudattamaan direktiivissä asetettuja rajoituksia. Komissio on vasta kannekirjelmässään esittänyt Yhdistyneelle kuningaskunnalle väitteitä siitä, ettei se ollut toteuttanut tehokasta oikeusturvaa niille yksityisille henkilöille, joille direktiivissä osoitetaan oikeuksia.

39 Näin ollen komissio ei voi esillä olevan kanteen kohdetta laajentamatta ja näin Yhdistyneen kuningaskunnan puolustuksen oikeuksia loukkaamatta väittää, että Yhdistynyt kuningaskunta ei ole toteuttanut riittävää oikeusturvaa niille yksityisille henkilöille, joille direktiivissä osoitetaan oikeuksia.

40 Tästä seuraa, että väitettä ei voida käsitellä tässä jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevassa oikeudenkäynnissä, ja se on jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

41 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Komissio on vaatinut Yhdistyneen kuningaskunnan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Yhdistynyt kuningaskunta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta ei ole noudattanut EY:n perustamissopimuksen eikä juomaveden laadusta 15 päivänä heinäkuuta 1980 annetun neuvoston direktiivin 80/778/ETY mukaisia velvoitteitaan, koska se on hyväksynyt vesilaitosten sitoumukset kyseisen direktiivin mukaisten veden laatuvaatimusten noudattamiseksi ilman, että näiden sitoumusten hyväksymisedellytyksiä on määritelty vuoden 1991 *Water Industry Act*issa.

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Jann Moitinho de Almeida Gulmann

Edward Sevón

Julistettiin Luxemburgissa 22 päivänä huhtikuuta 1999.

R. Grass J.-P. Puissochet

kirjaaja viidennen jaoston puheenjohtaja